

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3826/2023
09.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Китаровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4380/22 од 20.02.2023. године, у седници одржаној 09.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 4380/22 од 20.02.2023. године у ставу другом изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 44/21 од 10.06.2021. године, исправљена решењем истог суда П1 44/21 од 15.03.2022. године, у делу става првог изреке, којим је обавезана тужена да тужиљи на име двоструког износа плате за период од 01.02.2014. године до 31.01.2017. године исплати месечне износе преко износа досуђених ставом првим изреке побијане првостепене пресуде са припадајућом законском затезном каматом и у делу става другог изреке којим је обавезана тужена да тужиљи на те износе уплати доприносе, а све до износа досуђених ставом првим и другим изреке првостепене пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 244.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4380/22 од 20.02.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 44/21 од 10.06.2021. године исправљена решењем истог суда под истим бројем од 15.03.2022. године у делу става првог изреке, за исплату неисплаћених разлика плате до двоструког износа плате за период од 01.02.2014. године до 31.01.2017. године у укупном износу од 1.656.518,19 динара, у појединачним месечним износима ближе наведеним у том ставу изреке, са законском затезном каматом од доспећа сваког

износа до исплате, као и у делу става другог изреке, којим је обавезана тужена да у корист тужиле на износе из тог става изреке обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.02.2014. године закључно са 31.01.2017. године и исте уплати РФ ПИО, Филијала за Град Београд, према стопи важећој на дан уплате и у ставу трећем изреке и у том делу је одбијена као неоснована жалба тужене. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог и другог изреке па је одбијен као неоснован тужбени захтев за исплату неисплаћених разлика плате до двоструког износа плате за период 01.02.2014. године до 31.01.2017. године изнад износа досуђених ставом првим изреке те пресуде са затезном каматом на појединачне месечне износе и захтев да се обавезе тужена за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање у корист тужиле, изнад досуђеног износа. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име трошкова насталих у поступку по жалби исплати 36.000,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, а одбијен је захтев тужене за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова парничног поступка од дана пресуђења до дана извршности пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, побијајући је у ставу другом изреке, како то произлази из образложења ревизије, из свих законом прописаних разлога због којих је могуће изјавити ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...18/20 и 10/23 – др. закон у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је пре заснивања радног односа код тужене била у радном односу у Министарству финансија у ..., а решењем тужене од 07.02.2012. године примљена је у радни однос код тужене почев од 13.02.2012. године на радно ... у Јединици за ... Службе за борбу против организованог криминала Управе криминалистичке полиције и утврђено јој је звање ... Решењем тужене од 01.06.2012. године тужилца је распоређена на исто радно место у свом звању. Решењем тужене од 16.04.2015. године тужилца је у свом звању трајно премештена на радно место послови ... (ОСЛ) у Одељењу за ... у Јединици за ... Управе криминалистичке полиције. Решењем тужене од 01.05.2016. године, тужилца је распоређена на исто радно место у свом звању. Из налаза вештака економско финансијске струке произлази да је нето зарада тужиле обрачуната за јануар месец 2012. године, коју је тужилца остварила у другом државном органу – Министарству финансија, износила 59.948,13 динара, а након преласка у Службу за борбу против организованог криминала у марту месецу 2012. године, њена плата износила је 64.055,82 динара. Вештак је на основу прибављених података о висини зараде по месечним нето износима које би тужилца остварила код претходног послодавца – Министарства финансија, ..., утврдио висину зараде у двоструком износу за утужени период и разлику између тако утврђене зараде и зараде коју јој је тужена исплаћивала у утуженом периоду дао у две варијанте: у првој варијанти у износу од 2.639.539,18 динара што представља разлику плате без минулог рада и у другој варијанти у износу од 2.867.293,52 динара који представља разлику плате са минулим радом, приказано у месечним износима са датумима доспећа

за сваки месечни износ. Тужилца је тужбом тражила исплату износа двоструких плата са урачунатим минулим радом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, применом одредаба из члана 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела („Сл. гласник РС“, бр.42/02...61/05), и члана 2. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Сл. гласник РС“, бр.14/2003...114/2014), оценио да тужилци припада увећана плата у двоструком износу плате коју би остварила на пословима и задацима на којима је радила пре ангажовања у наведеној Служби Министарства унутрашњих послова, због чега јој на име мање исплаћене зараде досуђен вештачењем утврђен износ од 2.867.293,52 динара, који у себи садржи и обрачун минулог рада.

Одлучујући о жалби тужене, Апелациони суд у Београду је по закљученој расправи делимично потврдио првостепену пресуду за разлику између плата које је тужена исплатила тужилци и плата које би тужилца остварила у утуженом периоду код претходног послодавца обрачунатих до двоструког износа, без обрачуна додатака на плату утврђених законом, јер је из изведених доказа оценио да је основна плата тужилце на радном месту на коме је радила пре ступања на службу код тужене, у јануару 2012. године износила 59.948,13 динара, па двоструки износ плате према том радном месту износи 119.896,26 динара, и по оцени другостепеног суда то је двоструки износ зараде на чију исплату тужилца има право. Другостепени суд је затим од тог износа одбио зараде које је тужена исплаћивала тужилци по подацима из налаза вештака и оценио да на исплату те разлике тужилца има право сходно одредби члана 10, члана 18. став 1. и 2. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела и одредбе члана 3. став 5. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала. Према становишту другостепеног суда, приликом обрачуна двоструког износа плате не узимају се у обзир додаци на плату утврђени законом, а у смислу одредбе члана 3. став 5. Уредбе.

У преосталом делу, односно за део зарада са обрачунатим додацима на плату код претходног послодавца, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, закључивши да је приликом одлучивања о том делу тужбеног захтев материјално право погрешно примљено.

Међутим, по оцени Врховног суда овакво становиште другостепеног суда је засновано на погрешној примени материјалног права, на шта се ревизијом основано указује.

Према члану 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела („Сл. гласник РС“, бр.42/2002...32/2013), лица која обављају послове и задатке у државним органима и посебним организационим јединицама из тог закона имају право на плату која не може бити већа од двоструког износа плате коју би остварила лица запослена на одговарајућим пословима и задацима у Тужилаштву за организовани криминал, Вишем суду у Београду, Апелационом суду у Београду, министарству

надлежном за унутрашње послове и Окружном затвору у Београду. Плате лица из става 1. овог члана уређује Влада. На основу овлашћења из наведене законске одредбе Влада РС је Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Сл. гласник РС“, бр.14/2003...114/2014), уредила плате ових лица, тако што је у члану 2. став 1. одређено да се плате лица која обављају послове у наведеним организационим јединицама државних органа обрачунавају и исплаћују у двоструком износу плате коју су остваривали на пословима са којих су ступили на рад у организационе јединице из члана 1. ове Уредбе. По члану 3. став 6. Уредбе додаци на плату утврђени законом, запосленом коме се плата утврђује овом Уредбом обрачунавају се у складу са законом, другим прописима и колективним уговором.

Полазећи од наведеног, запослени који пре ступања на рад у Службу за борбу против организованог криминала нису били радно ангажовани у оквиру МУП-а већ су били радно ангажовани у другим државним органима, што је овде случај, јер је тужиља била запослена у Министарству финансија као државном органу, имају право на увећање плате до двоструког износа плате који би остваривали на пословима и задацима на којима су радили пре ангажовања у наведену Службу у МУП-у уз ограничење из члана 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела. Вештачењем је утврђено да тужиљина двоструко обрачуната плата са свим додацима и повећањима које би остварила током утуженог периода на претходном радном месту није већа од двоструког износа плате лица наведених у члану 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела.

Из цитираних одредаба Закона и Уредбе, произлази да запослени који су пре ступања на рад у Службу за борбу против организованог криминала били радно ангажовани у другим државним органима имају право на двоструки износ плате обрачунат са свим увећањима плате коју би остварили на ранијем радном месту, односно да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту последично доводи до увећања двоструког износа основне плате у овим организационим јединицама.

Тужиља има право на увећање двоструке зараде и за минули рад на основу одредбе члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду којим је прописано да запослени има право на увећану зараду на основу времена проведеног на раду за сваку годину рада остварену код послодавца – минули рад, и то најмање од 0,4% од основице, одредбе члана 23. Закона о платама државних службеника и намештеника („Сл. гласник РС“, бр.62/2006..99/2014), важећем у спорном периоду којим је било прописано да државни службеник има право на додатак на основу плате од 0,4% основне плате за сваку навршену годину рада у радном односу код послодавца без обзира у ком државном органу је био запослен (минули рад) и одредбе члана 185. став 6. Закона о полицији („Сл. гласник РС“, бр.6/2016...24/2018), којом је прописано да се минули рад уређује у складу са општим прописима којим је уређен систем плата у јавном сектору (што је новелирана одредба члана 147а претходно важећег Закона о полицији).

Како из налаза и мишљења судског вештака, који су прихватили првостепени и другостепени суд, несумњиво произлази да је тужена неправилно обрачунавала и исплаћивала припадајуће плате тужиљи, односно да јој није исплаћивала плате у

двоструком износу плате коју би тужила остваривала на пословима и задацима на којима је радила пре ангажовања у наведеној служби у МУП-у, што је већ ближе образложено, Врховни суд је преиначио другостепену пресуду тако што је одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у делу у којем је она преиначена побијаном другостепеном пресудом применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП.

Тужила је успела у посутпку ревизије, због чега сходно одредби члана 153. став 1. и 154. ЗПП, има право на тражену накнаду трошкова поступка у износу од 49.500,00 динара на име састава ревизије и по 97.500,00 динара на име таксе на ревизију и одлуку по ревизији, све по важећој Адвокатској тарифи и Таксеној тарифи из Закона о судским таксама, па је применом одредбе члана 165. став 2. ЗПП, донета одлука као у ставу другом изреке пресуде.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић